

במשפחות הכי טובות

עוד סיפורים מהחיים...

ראשי תיבות

ולפני סיום אאחל לכולם בריאות ואריכות ימים.
תודתי נתונה לכל מי שתמך בי, ובמיוחד לחברי חיים.
י"ר (בך נהגו הוריי לכתוב - יהי רצון, בראשי תיבות) שהכל יבוא על
מקומו בשלום."

...

"הצוואה הזו מזויפת!" רתח עוזי מזעם. "אתה הכרחת אותה לכתוב אותה?"
חיים גיחך.
"מה אתה צוחק?" התפרצה טליה. "אמא לא הייתה רוצה לקפח אותנו. היא
לא ידעה על מה היא חותמת!"
"תסתכלו על כתב היד", אמר חיים בביטחון. "נראה לכם שאישה שלא
ידעה מה היא רוצה כתבה כך? וההומור שלה כאשר היא מתייחסת למשפחתה,
לכל ראשי התיבות האלה - כך כותבת אישה שמישוהו השפיע עליה?"
חיים הגיש את הצוואה לאישור הרשויות. הילדים פנו מיד לעורך-דין. יחד
קראו את הצוואה פעם אחר פעם, ולא מצאו בה פגם. "אבל משהו מפריע לי",
מלמל עורך הדין. "אני מריח משהו, ולא יכול להניח עליו את האצבע."
"מה עושים?"

"נבקש לפסול את הצוואה, ועד המשפט
אולי נגלה משהו", אמר הפרקליט. ומאז ועד
לדין שב והרהר בצוואה, אך לשווא. עד הלי
לה שקדם לשיבת בית המשפט. על מיטתו,
בשכיבה, בעיניים בוערות, שכב ער ובה
בקירות: איך זה לקה בליקוי מאורות ואינו
מצליח לקרוא בין השורות?
בשתיים לפנות בוקר קפץ הפרקליט
ממיטתו. בידים רועדות דפדף בתיק עד
שהגיע לצוואה. די היה במבט אחד מהיר כדי
לשחרר צעקת שמחה מגרונו:
"איזה ראש, איזה ראש!"

...

הריון החל. עורך הדין של הילדים, ממצמץ בעיניים אדומות, שטח את
טיעונו: "חיים הביא את המנוחה לתלות כזאת בו, עד שהיא נאלצה לכתוב
את הצוואה הבלתי סבירה הזו. חיים שלט בה כרצונו. היא הייתה במצב סופני,
והוא איים שיעזוב אותה אם לא תוריש לו את רכושה. כדי ליצור רושם כי
היא כתבה את הצוואה מרצונה החופשי, אנו משערים שהוא הורה לה להוריש
משהו גם לילדים."
"אדוני ודאי יודע", קטע השופט את הפרקליט, "כי בתיימשפט פוסקים על
סמך ראיות ולא לפי השערות".

חיוך קטן נסתמן בזווית שפתיו של חיים.
"יש לנו ראיה מוצקה מאוד להשערה הזאת", השיב עורך הדין, מושך את
המילים באטיות מעגלת.

"או תציג אותה כבר!" איבד השופט את מעט הסבלנות שנותרה בו.
"הצוואה, כבודו. הצוואה היא ההוכחה. יקרא נא כבודו את ראשי התיבות
של סעיפי הצוואה. המנוחה חזרה ורמזה לילדיה לבחון את ראשי התיבות.
ראשיהם של כל הנוכחים באולם, כראשי בובות, נעו מעלה-מטה כאשר
עיניהם עקבו אחרי האותיות הראשונות שפתחו כל סעיף וסעיף בצוואה,
אותיות שהצטרפו למילים:

"ה ו א ר י ח א ו ת י".

עכשיו פנה השופט ישירות אל חיים, מתעלם מפרקליטו:

"אדוני חוזר בו מהבקשה לאשר את הצוואה?"

"זה מקרה, הכל במקרה!" הודע חיים. "המילים האלה יצאו במקרה!"

"או עכשיו תשמע מילים שיוצאות לי לא במקרה", אמר השופט:

"אתה לא מתבייש?"

זוגות מתאימים יש רק בחנות נעליים.
ג'רי סיינפלד

בת 64 הייתה שושנה כאשר נפטר בעלה. הוא הותיר בן ובת נשואים, וגם
צוואה שבה הוריש לשושנה את כל רכושו הרב.
שלוש שנים לאחר שהתאלמנה הזמינה שושנה את שני ילדיה לביתה.
בסלון המרווח הסב גבר נאה בשנות השישים. "תכירי", אמרה. "אלה יל-
דיי, טליה ועוזי, וזה חיים, בן הזוג שלי. אנחנו מכירים כבר שלושה חודשים.
יצאנו, בילינו, הלכנו לקונצרטים... ועכשיו" - שושנה בלעה נשימה עמוקה
- "עכשיו הוא עבר לגור איתי".

את המילים האחרונות ליווה סומק קלוש שפשט בלחייה.
הילדים הביטו זה בזה ואחרי כך באמם. שעה היה כסוף-כחלחל. תכשי-
טי הזהב הכבדים והמסוגננים ובגדיה היקרים החצינו את עושרה, אבל מסע
החיים ומשא השנים ניכרו בפניה במלוא כובדם כמו במפת דרכים המבליטה
כל ערוץ ומשעול. וחיים, לצדה, נראה כטרמפיסט היודע לקרוא מפה.
הילדים החליפו עם חיים דברי נימוסים. הם שתו קפה בחיפזון, נישקו
את אמם ולחצו את ידו של חיים. בצעדים כבדים, ובלב כבד עוד יותר, יצאו
מהירה.

...

חלפו שנים, ובחיי הילדים חלו תמורות. עוזי
יצא לחו"ל לשלוש שנים בשליחות הבנק שבו
עבד. טליה עברה לבאר-שבע. וכאשר הלמה
בהם הידיעה כי גידול התגלה בראשה של
אמם, הם היו רחוקים מכדי לסעוד אותה יומיום.
חיים הוא שדאג לכל. עזר לה להתלבש, בישל
- מעט בעצמו והרבה בסיוע העוזרת - הוביל
אותה לרופאים, הסיע אותה לבתי-קפה.

משהחמיר מצבה של שושנה, פיטר חיים

את העוזרת. הילדים דרשו שישכור אחות סיעודית, אך הוא סירב. "אני מסת-
דר היטב", פסק. אם העולם מתחלק לאנשים הפזולים לשעון במבטים קטנים,
מבושים, כדי לרמוז לבן-שיחם שזמנם קצר, ולא להמתבוננים ארוכות בשעון
ומעווים את פניהם באופן שאינו משתמע לשתי פנים שכל רצונם עתה שהגור-
ניק הנמצא לידם יסתלק ובהקדם - חיים נמנה עם הסוג השני.

במצבה, התקשו הילדים לפתוח עם אמם בשיחה על ענייני ירושה, ולא
נותר להם אלא לקוות, כי חיים לא ישכנע אותה להוריש לו את כל רכושה.
התקוות החזיקו מעמד חודשים ספורים. כימיה האחרונים שקעה שושנה
בטשטוש חושים ולא הכירה איש. רק מדי פעם מלמלה הברות שנשמעו כמו
ז"ל או נ"ל, ונדרמה היה שהיא מנסה להרים את היד לכיוון הראש. טליה ועוזי
ראו במילים ובתנועות האלה תופעות ציבטות לב של דמדומי החיים.

מיד אחרי ה"שבועה" הודיע להם חיים: "אמא שלכם השאירה צוואה".
השניים שתקו. משהו בקולו הבחיר להם, כי הוא הוזכה הגדול בקופה. הוא
הראה להם את הצוואה, שהייתה כתובה בכתב ידה של אמם, וזה היה לשונה:

"הואיל ואין אדם יודע מתי יגיע יומי האחרון.

והואיל וברצוני לצוות בצוואה זו איך יחולק רכושי לאחר מותי.

אני מורה בזה את רצוני ומביעה תקווה כי יורשיי ינהגו בתבונה.

הריני מצווה, אפוא, את ההוראות הבאות:

כל רכושי יעבור לחברי לחיים, חוץ ממה שאפרט בהמשך.

רבע מהכסף שבבנקים יעבור לילדיי, שיתחלקו בו ביניהם.

ילדיי יקבלו גם מגרש אחד משלושת המגרשים, לפי בחירתם.

חברי לחיים הנ"ל ידאג לחלוקת הרכוש.

אני מצפה כי ילדיי יבינו את צוואתי זו, ביאה לצאצאים לאישים דגו-
לים ז"ל, שבהם היו אדמו"רים, סופרי סת"ם ועוד בעלי תארים בראשי
תיבות שאני לא מבינה (אבל ילדי ודאי יבינו).